

tale med de ledende Statsmænd i det ene Land og have Adgang til saa vidt muligt at faa Kundskab om den politiske Stemning og Aand, som der raader, ikke Dagen efter skal kunne have til Opgave at rejse til Wien og tale med Statsmændene der, hvor den politiske Atmosfære maaske er en ganske anden. At spare de Par Tusind Kroner, som der kan være Spørgsmaal om, finde vi højst forkasteligt i Betragtning af, at det efter vor Opfattelse vil skade det Formaal, som overhovedet Diplomatene skulle udføre. Derfor stille vi vort Ændringsforslag som et Udtryk for, at vi absolut ikke ville være med til at forene disse to Gesandtskaber i en og samme Person.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Jeg ønsker her, efter at have talt som Ordfører, at komme med nogle personlige Bemærkninger i denne Sag.

Paa Finanslovene 1903—1904—1905 fandtes der en Anmærkning, der lød paa, at saa længe Posten i Rom var ubesat, kunde der anvendes 8,000 Kr. af en anden Konto til Besørgelsen af denne Post. Det var altsaa under den foregaaende Udenrigsminister, som saaledes var gaaet med til at opgive at besætte Posten i Rom, idet det paa Finansloven blev indført, at saa længe Posten i Rom var ubesat, kunde der anvendes 8,000 Kr. dertil. Paa Finansloven for 1906 og paa de senere Finanslove — altsaa da den nuværende højttærede Udenrigsminister var bleven Minister — fik denne Anmærkning en anden Form, idet der kom til at staa: at da Gesandtskabsposten i Rom for Tiden ikke var besat, saa anvendes 8,000 Kr. af det dertil bevigede Beløb 20,000 Kr. Det maa jo altsaa siges, at det er den i 1902 fungerende Minister, som faktisk har opgivet Gesandtskabsposten i Rom, og at den nuværende højttærede Udenrigsminister ved den Form, Bevillingen nu har faaet, har gjort dette paa en endnu stærkere Maade. Uagtet jeg nu ganske deler det ærede Mindretals Opfattelse af det uheldige ved den Ordning, som bliver foreslaaet ved det foreliggende Lovforslag, saa indser jeg dog Umuligheden af under disse Forhold, imod Kommissionens og mod Folketingets Flertal at fastholde Gesandtskabet i Rom og derved bringe Vedtagelsen af dette ellers saa udmærkede Lovforslag i Fare, og jeg har derfor ikke kunnet slutte mig til Mindretallet, uagtet jeg ser Forholdene ganske paa samme Maade, som Mindretallet gør det. Jeg maa meget beklage, at

den tidligere og den nuværende Minister have behandlet det omtalte Spørgsmaal paa denne Maade og saaledes bære Hovedansvaret for denne højst uheldige Ordning,

Udenrigsministeren (Raben-Levetzau): Som jeg allerede tidligere en Gang har udtalt her i Tinget, er det først efter lang Overvejelse og megen Betænkelighed, at jeg har bestemt mig til at gaa med til den Ordning, som paa det omtalte Punkt er foreslaaet af Kommissionen. Det var kun paa Grund af det mægtige, stærke Forsvar, der kom for denne Ordning fra Medlemmer i Kommissionen, at jeg dog besluttede mig dertil. Jeg mente nemlig, at jeg ikke vilde eller turde hævde det Standpunkt, som jeg maaske ellers helst havde indtaget overfor denne Sag, naar jeg derved kunde komme til at forhale eller maaske gør denne Lovs Gennemførelse usikker, som ellers frembyder saa uhyre mange Fordele, saavel for Diplomatiets som for Konsulatvæsenet. Jeg syntes, at der paa saa mange andre Omraader var vist Velville og Imødekommen mod de Ønsker, som jeg havde ytret, at jeg ikke paa Grund af denne ene Sag kunde have Lov til at indtage et Standpunkt, som var imod Kommissionen, og som nu ogsaa vilde være imod den Affattelse, Lovforslaget har faaet i Folketinget. Der er jo to Synspunkter, som i denne Anledning gøre sig gældende. Det ene er, hvilken Gavn Danmark vilde have haft af at beholde en selvstændig Gesandtskabspost i Rom, det andet er den Opfattelse, man har af dette Spørgsmaal set i Forhold til de Lande, som det kommer til at berøre, nemlig Østerrig-Ungarn og Italien. Det vilde jo for Danmark være en meget beklagelig Ting, hvis det skulde opfattes anderledes, end det var ment, hvis det vilde se ud, som om man negligerede de Lande og ikke havde tilstrækkeligt Syn for, hvor vigtigt det var for os at staa i et godt Forhold til dem som til alle andre Lande. Imidlertid giver den ny Lov jo Udenrigsministeren noget mere Frihed, end han havde efter den gamle Lov, og jeg vil haabe, at det skal lykkes mig ved den Frihed, der dør er given Udenrigsministeren, at finde en Form, hvorunder begge de to Lande kunne blive tilfredsstillede, og hvorved jeg kan bevise, at man her i Danmark stadig har den samme Opfattelse, at man ønsker at staa paa saa god en Fod med dem som muligt og stadig vedblive at være i saa direkte Forbindelse med dem som muligt. Jeg anbefaler Loven i den Form, hvori den fore-